

Contes del Raval: L'home foc

Un relat de: [Eric Martinez](#)

El carrer de l'Abat Safont estava rodejat, un regiment de soldats havia entrat per la cantonada del carrer de Sant Pau, i l'altre pel paral·lel.

El capità March havia defensat la ciutat de Barcelona tota la vida, la sang de les seves venes tacava els carrers, més fins i tot que el vi de les vinyes, i els vòmits dels borratxos.

Li deien l'home foc, era un home valent, fidel a la llei, i fidel al poder... Però ara el poder havia canviat, i el control del poder estava en mans d'un boig, i el March, aquell colomenc no s'emportava gens de bé amb els desequilibrats.

Saps perquè li deien l'home foc? Quan era jove, es va cremar les mans salvant una família d'un incendi, i ni tan sols quan la carn se separava dels ossos va deixar d'empènyer els cossos inconscients per la fumarada.

Aquell colomenc no es va quedar parat aquell dia, i tampoc es quedaria parat aquest.

- Senyor March, ja venen...

El capità va conduir els rebels al túnel que conduïa fora de la ciutat, i una vegada ho va fer, es va quedar amb els seus millors homes, els seus amics... La seva família.

- Que fem capità? Els soldats han pres el carrer, ens esperen...

- Ho sé...

Va dir en March somrient...

El seu amic Vilchez el mirava espantat, i a poc a poc, conduïa la mà a l'espasa.

- Capità March! Surtin amb les mans als aires, en nom del General Primo de Rivera!
Deia des de el carrer el lacai del general.

- He ensinistrat a aquests homes des de la joventut, no dubtaran en enfrontar-se... Però si hem de morir... Si devem morir... Aquesta és la millor forma.

March va treure la seva espasa, mentre els seus germans d'armes el miraven orgullós...

I amb fúria, amb ira i sobretot amb orgull, el capità March va sortir al carrer, espasa en mà, davant de docents homes armats.

A mesura que els nostres homes avançaven, els soldats s'impacientaven cada vegada més, i mentre el lacai cridava...

- Foc! Foc!

Les flames creixien fins a fer una foguera de dubtes al cervell dels soldats.

Els trets van començar a fer-se sonors...

Alguns diuen, que no es va trobar cap cadàver aquell dia al carrer, i que el capità March i els seus companys van escapar entre la fumarada.

Altres diuen que els soldats no van tenir el coratge, o millor dit, que els soldats van tenir la valentia de no fer cas al poder, i fer cas a les seves pròpies conviccions, errant els trets dirigits als nostres protagonistes.

El que et vull fer entendre amb aquesta història, i tal com he dit en més d'una ocasió, és que cadascú és esclau de la seva sang i de la seva història, i és per aquesta raó, estimat amic, que encara que no estiguis segur de la presentació de la meua obra, per la meua part, com a autor que sóc d'aquesta, t'asseguro que "El cafè de la Marina" dura a terme la seva representació pactada, encara que hagi de ser jo mateix el que obri les portes del teatre.